

Ο ιταλικός κόλαφος

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Τον Νοέμβρη του 2011 η υπερεθνική ελίτ που διαχειρίζεται την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση καθιέρωσε και επίσημα τον θεσμό της κοινοβουλευτικής Χούντας στην Ελλάδα και την Ιταλία. Όπως έγραφαν τότε οι Financial Times, το Ευρωπαϊκό τμήμα της ελίτ αυτής απέστειλε δύο νέους κυβερνήτες: «στη θέση του αλλοπρόσαλλου Παπανδρέου τον πρώην αντιπρόεδρο της ΕΚΤ (Παπαδήμο), και στη θέση του απείθαρχου Μπερλουσκόνι τον Μόντι, πρώην επικεφαλής της πολιτικής ανταγωνισμού στην Κομισιόν». Και οι δύο, μέλη της Τριμερούς Επιτροπής (Trilateral Commission), δηλ. της επιτροπής που είχε ιδρύσει ο Ροκφέλλερ για τη διαχείριση της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς, οι οποίοι μαζί με τον Ντράγκι (που ακόμη διευθύνει την ΕΚΤ) ανήκουν, σε διαφόρους βαθμούς, στο Ευρωπαϊκό τμήμα της Goldman Sachs, κύριου «στελέχους» της υπερεθνικής ελίτ! Και ο μεν Παπαδήμος αντικαταστάθηκε από τους αντάξιους, ως προς την δουλικότητά τους στην υπερεθνική ελίτ, σημερινούς μας κυβερνήτες, ο δε Μόντι ήταν η μεγάλη ελπίδα της υπερεθνικής ελίτ για να συγκρατηθεί η Ιταλία στο ίδιο χαλινάρι με την Ελλάδα.

Πριν από ένα μόλις μήνα, στο Νταβός όπου συγκεντρώνεται κάθε χρόνο άτυπα η υπερεθνική ελίτ, υποδεχόντουσαν τον Μόντι σαν τον «σωτήρα της Ευρώπης». Οι στημένες δημοσκοπήσεις της ίδιας ελίτ τον έφερναν φαβορί να σχηματίζει κυβέρνηση μαζί με τον Μπερσάνι, τον Ιταλό...Τσίπρα, και την εκφυλισμένη τέως κομμουνιστική Αριστερά που εκπροσωπείται από το Δημοκρατικό κόμμα της Ιταλίας, που δεν διανοείται μεν, ακριβώς όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, να θέσει θέμα εξόδου από την ΕΕ, αλλά τουλάχιστον δεν εξαπατά τον Λαό ότι ακόμη και μέσα στην ΕΕ θα μπορούσε να παραβεί τους κανόνες δημοσιονομικής πειθαρχίας! Οι πολιτικές αυτές έχουν ήδη προκαλέσει σημαντική φτωχοποίηση που δεν συγκρίνεται βέβαια με την Ελληνική καταστροφή. Γι' αυτό και οι αγορές, προεξοφλώντας τη νίκη του διδύμου της υπερεθνικής ελίτ (Μόντι/Δημοκρατικό κόμμα) ήταν ιδιαίτερα αισιόδοξες στην αρχή, μέχρι να έλθουν τα νέα για τη πανωλεθρία του Μόντι που δεν κατάφερε να συγκεντρώσει παρά μόνο το 10% των ψήφων, αλλά και την αντίστοιχη βαριά ήττα του Δημοκρατικού κόμματος που έχασε το 30% των ψήφων του σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές. Και εδώ έγκειται ο κόλαφος του Ιταλικού λαού στην υπερεθνική ελίτ. Όχι μόνο το νεοσύστατο «κίνημα» του Γκρίλλο δεν διστάζει να θέσει θέμα δημοψηφίσματος για την έξοδο από το Ευρώ (που η δυναμική του σε μια χώρα του μεγέθους της Ιταλίας, θα έθετε και θέμα εξόδου και από ΕΕ) αλλά και το κόμμα του Μπερλουσκόνι δεν το έχει αποκλείσει, εισπράττοντας τη λυσσασμένη επίθεση της υπερεθνικής ελίτ. Έτσι πάνω από 55% του Ιταλικού λαού (και πολύ περισσότεροι αν συνυπολογίσουμε την αποχή-ρεκόρ δεν διστάζουν να αγγίξουν την πραγματική αιτία των δεινών τους, την ένταξη στην ΕΕ, ενώ στην Ελλάδα

χάρης κυρίως στην αξιωματική αντιπολίτευση που διαθέτουμε, η υπερεθνική ελίτ δεν έχει λόγο να ανησυχεί για την χώρα μας, όπως άλλωστε διαπίστωσε και «ιδίους όμμασιν» από τις επισκέψεις του αρχηγού του ΣΥΡΙΖΑ σε Βερολίνο και Ουάσιγκτον για να επιδώσει τα «διαπιστευτήρια» του!

Φυσικά, όλα αυτά δεν σημαίνουν ότι ήδη γίνεται κάποια ριζική αλλαγή στην Ιταλία, ιδιαίτερα αν πάρουμε υπόψη τη σύνθεση και τον χαρακτήρα των δύο λαϊκιστικών κομμάτων που ήταν οι νικητές. Απλά, μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει η δυναμική για ριζικές αλλαγές, η οποία απουσιάζει σήμερα στην Ελλάδα. Έτσι, η παράταξη Μπερλουσκόνι εκπροσωπεί μεν τα συμφέροντα της Ιταλικής ελίτ και των προνομιούχων στρωμάτων, τα οποία όμως δεν συμπίπτουν πάντα με αυτά της υπερεθνικής ελίτ γιατί η Ιταλία δεν παύει να είναι μια χώρα της Ευρωπαϊκής περιφέρειας που αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα απώλειας της ανταγωνιστικότητάς της εξαιτίας της ένταξής της στην ΕΕ/Ευρωζώνη. Αυτό σημαίνει ότι στην Ιταλία, σε αντίθεση με την Ελλάδα που δεν διαθέτει καν αξιόλογη παραγωγική δομή, ένα κόμμα σαν αυτό του Μπερλουσκόνι δεν θα δίσταζε να έλθει σε σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή ελίτ για να προστατεύσει τα συμφέροντα της Ιταλικής ελίτ. Ανάλογα ισχύουν για το «κίνημα» του Γκρίλλο που, καθεαυτό, είναι εντελώς ακίνδυνο για την υπερεθνική ελίτ, αφού δεν καταδικάζει το ίδιο το σύστημα αλλά απλά την διαφθορά του από παραδόπιστους πολιτικούς. Είναι, δηλαδή, το κόμμα των «αγανακτισμένων» το οποίο, χωρίς πολιτικό πρόταγμα, ανάλυση που να το στηρίζει, και συνακόλουθη στρατηγική, εκφράζει την οργή του Ιταλικού λαού με εντελώς ανοργάνωτο (και επομένως ελέγξιμο από τις ελίτ) τρόπο —όπως συνέβαινε γενικά με τους «αγανακτισμένους».

Το μεγάλο ερώτημα επομένως που αφορά όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς είναι αν ο Ιταλικός λαός θα ξεπεράσει τις συστημικές παγίδες που εκφράζουν τα κόμματα Μπερλουσκόνι και Γκρίλλο, καθώς και τα ψευτοδιλήμματα για τις πολιτικές λιτότητας και την «κακή» Μέρκελ, και θα προχωρήσει στη δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου με στόχο την έξοδο από την ΕΕ και την οικονομική αυτοδυναμία, ώστε να ξανακτίσει την παραγωγική δομή της χώρας. Γεγονός που, αντικειμενικά, θα μπορούσε να θέσει τις βάσεις μελλοντικής συστημικής αλλαγής.

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_03_02.html